

[Jørgen Gram.]

ligt at sende endnu flere kvalificerede Jurister til Sønderjylland for hurtigst at faa de resterende Forræderisager bragt til Afslutning. Det er et uhyre Materiale, der har været, og der er sikkert af den enkelte udført et mægtigt Arbejde, men det betyder saa meget for alle, at man kommer igennem. Jeg deler den fra flere Sider fremsatte Anskuelse, at praktisk talt samtlige Sager maa føres igennem efter de samme Linier. Da, men ogsaa først da, kan man træffe Bestemmelse om, hvorvidt Lovgivningen bør revideres her og der, saadan som Tiden og Retsbevidstheden har modnet det. Jeg synes, der er flere Ting, som maa tages op. Jeg takker i øvrigt Justitsministeren for Gennemførelsen af Prøveløsladelser, og fordi Ministeren allerede har taget Problemet op til Drøftelse herinde mellem Partierne.

Ligesom ved Behandlingen af Straffelovstillægget den 29. Maj 1945 og den 21. Maj 1946 — det sidstnævnte findes Sp. 5335 — gaar jeg stærkt ind for, at der tages særligt Hensyn til de unge fra tyske Hjem, som meldte sig til tysk Fronttjeneste. Som Lægmand kan jeg ikke forstaa, at de Domme, der er fældet over saadanne siden da, er blevet saa haarde, som de er. Det havde man ikke ventet efter den Forstaaelse for dette Problem, som der blev givet Udtryk for baade fra Ministerens og Partiers Side.

Navnlig gælder dette dem, som gennem lang Tid har siddet bag Pigtraad i allieret Fangenskab. Jeg har det Indtryk, at et saadant Fangenskab muligt er en haardere sjælelig Belastning end et længere, relativt behageligt Fællesophold i Interneringslejre her i Landet. Interneringslejre er jo ikke egentlige Straffelejre; de internerede kan i nogen Grad følge med i, hvad der rører sig derhjemme o. s. v. Jeg henvender mig derfor igen til den højtærede Minister og siger: Kan disse unge Tyske ikke faa deres Ophold i Fangenskab fuldt fraregnet eller i højere Grad, end det hidtil er sket, taget i Betragtning ved eventuel Straf? Baade hos Forældrene, som har et naturligt Ansvar for Opdragelsen i tysk Aand, og hos de unge, som desværre, ogsaa for dem selv, ofrede for en daarlig Sag, vilde Opfyldelsen af det her fremsatte Ønske sikkert skabe en Ro i Sindet, som kan være haardt tiltrængt og af Betydning for Fremtiden. Derfor synes jeg, det haster.

Der er blevet mig berettet om en ung Mand fra et respektabelt tysk Hjem, som i 1942 i en Alder af 16—17 Aar meldte sig til tysk Fronttjeneste. Han kom til Afrika og blev straks taget til Fange. Han har siddet

3½ Aar bag Pigtraad i Fangenskab og gruer nu for, at han, naar han kommer hjem, skal til at paabegynde Strafforfølgelse og Afsoning, medens de fleste af hans ligestillede er færdige med deres Opgør og hele dette Af-snit.

Jeg tror, at alle vil forstaa Forældres og Fangers Følelser. Lad os se at rette paa det.

Der er flere Ting, som maa tages op, f. Eks. Spørgsmaalet om Fortabelse af visse Rettigheder, hvilket ogsaa andre har været inde paa. Dog vil jeg advare imod at slaa Kolbøtter. Det har vi heller ikke Behov hverken paa dette eller paa andre Omraader. Og jeg afviser blankt og stærkt paa Linie med, hvad de ærede Medlemmer Hr. Frede Nielsen, Hr. Heick og Hr. Erik Appel og maaske andre har gjort, at tage mod Brejdelser og Haan fra virkelighedsfjerne, selvgode Professorer og andre, som gennem deres Tale og Skrift blot beviser, at de ikke er indlevet i de Problemer, som de mener alene og bedst at vide Besked med, og uden andet Mandat end egen Vurdering korrekter til højre og venstre.

Det er ingen god Landsmandsgerning daglig at levere Materiale til vore Modstandere, ja, endog at være Arsenal for det værste Sted: Kiel og videre ud til Angreb mod det danske Folk.

Det er min absolutte Overbevisning, at hvis vi var fri for denne Provokation herhjemme fra, vilde den tysksindede Befolkning i rolig Besindelse leve videre sammen med den danske Befolkning. Nu paanødes den simpelt hen at føle sig forurettet, og Forældre kan næsten ikke for disse Professorer faa Lov til at sende deres Børn i de danske Skoler, hvor deres daglige Omgangsfæller gaar.

Men saa Sydslesvig. Maa jeg her begynde med at takke den højtærede Statsminister og ligeledes den højtærede Udenrigsminister for den stærke og utrættelige Interesse, de har vist for dette Spørgsmaal. Man kan sige, at det maatte være selvfølgeligt, at denne Interesse skulde være til Stede hos Landets to ledende Mænd, men det er jo mere Genvordigheder end Tak, som navnlig den højtærede Statsminister har haft netop paa dette Punkt. Desto mere paakrævet synes det mig at sige, at mange her i Landet for denne Sags Skyld glæder sig over, at vi har den Statsminister, vi har, og den danske Befolkning i Sydslesvig føler sig taknemmelig og tryk ved at vide Statsministeren ved Roret, fordi han følger en lige og støt Linie ogsaa i dette vanskelige Spørgsmaal. Den er ikke slyngende, saadan som det ærede